

Arrest

nr. 342 894 van 16 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 3 maart 2026 en van de beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JESSOUS, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies) luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 03.03.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: M.

voornaam: E.

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: Bayan-Undur, Orkhon

nationaliteit: Mongolië

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene kwam de Schengenzone binnen op 06.06.2022 in het bezit van een D visump afgegeven door de Tsjechische autoriteiten, geldig van 23.05.2022 tot 18.11.2022 voor een periode van maximum 60 dagen. Betrokkene keerde echter niet terug naar Mongolië en diende op 09.05.2023 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging in met zijn Belgische stiefmoeder. Deze aanvraag werd op 30.10.2023 geweigerd omdat niet werd aangetoond dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst noch dat hij financieel/materieel afhankelijk was/is van de referentiepersoon. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 31.10.2023 per aangetekend schrijven naar betrokkene verzonden voor betekening Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene sedert eind oktober 2023 tot op heden nog enige procedure indiende om alsnog zijn verblijf op het grondgebied te regulariseren.

Betrokkene werd op 03.03.2026 op heterdaad betrapt op zwartwerk. Hij bezit geen arbeidskaart of single permit of een beroepskaart (PV van de politiezone Antwerpen in samenwerking met de RSZ). Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te voeren. Doordat betrokkene niet legaal in België kan werken, maakt hij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk beteugelbare, illegale tewerkstelling. Hierdoor ontwijkt hij (para-)fiscaliteit en ontstaat er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen. Belangen die, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, raken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn vader en stiefmoeder. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3

april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Mongolië. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Mongolië en n mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Mongolië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene diende op 09.05.2023 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging in met zijn Belgische stiefmoeder. Deze aanvraag werd op 30.10.2023 geweigerd omdat niet werd aangetoond dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst noch dat hij financieel/materieel afhankelijk was/is van de referentiepersoon.

Deze beslissing (bijlage 20) werd op 31.10.2023 per aangetekend schrijven naar betrokkene verzonden voor betekening. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene sedert eind oktober 2023 tot op heden nog enige procedure indiende om alsnog zijn verblijf op het grondgebied te regulariseren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar.

2. Betreffende het voorwerp van de vordering

Verzoekers raadvrouw betoogt ter terechtzitting dat het voorwerp van de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt beperkt tot de bijlage 13septies. Zij doet dus afstand van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre ze betrekking heeft op het inreisverbod.

3. Betreffende de ontvankelijkheid

Conform artikel 71 van de Vreemdelingenwet heeft de Raad geen rechtsmacht voor zover de vordering betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding.

4. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan, zoals reeds aangehaald onder punt 2.1. de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. De voorwaarde van het ernstig middel

4.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel en van de artikelen 39/79 en 40bis van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° (wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten), 8° (wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging) en 13° (wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf). Dat de bestreden beslissing op dit punt geen wettelijke basis heeft kan niet worden bijgetreden.

Verzoeker poneert dat er onterecht toepassing werd gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, maar hij brengt geen concrete argumentatie bij die de gemotiveerde toepassing van de voormelde gronden als onwettig kan doen doorgaan, zodat het bevel in beginsel kon worden afgeleverd. Evenwel moet daarbij luidens dezelfde bepaling rekening worden gehouden met de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Verzoeker is wat dat betreft van oordeel dat geen rekening werd gehouden met en niet werd gemotiveerd over zijn familiale omstandigheden. Hij benadrukt dat hij instaat voor de zorg van zijn ernstig zieke vader die niet door zijn stiefmoeder kan worden opgevangen omdat zij de kostwinner is van het gezin. Hij is van oordeel dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

In de mate dat verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met zijn familiale omstandigheden, niettegenstaande die bekend waren aan de verwerende partij, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM ter zake, wordt gesteld dat slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. De verwerende partij heeft daarover gesteld:

“Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn vader en stiefmoeder. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”

In het licht van verzoekers eerder afgewezen aanvraag tot gezinshereniging omdat hij niet had aangetoond onvermogen te zijn geweest in het land van herkomst en evenmin dat hij financieel of materieel afhankelijk was, is dit geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig. Verzoeker toont immers niet aan dat het de verwerende partij bekend was dat er een afhankelijkheid zou zijn ontstaan tussen zijn vader en hemzelf, omwille van de gezondheidstoestand van eerstgenoemde. Uit het administratief dossier -en meer bepaald het 'Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling' blijkt dat verzoeker heeft geweigerd om zijn medewerking te verlenen toen hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing in het kader van het hoorrecht werd bevestigd over zijn situatie in België. De verwerende partij kan dan ook niet worden verweten dat zij geen rekening heeft gehouden en niet heeft gemotiveerd over elementen die haar niet ter kennis waren gebracht door verzoeker .

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de afhankelijkheid van zijn vader ten aanzien van zijn persoon niet aantoonde. Verzoeker legt de EU-disability card van zijn vader voor, en een attest van het ziekenhuis waaruit blijkt dat zijn vader 2 maal per week komt voor revalidatie. Uit niets blijkt evenwel dat hij hiervoor afhankelijk is van zijn zoon of door hem wordt vergezeld. Verzoeker betoogt dat zijn stiefmoeder niet voor de zorg voor zijn vader kan instaan omdat zij werkt, maar hij licht op geen enkele wijze toe waaruit die zorg bestaat en hoe ze wordt georganiseerd, noch toont hij aan dat zijn stiefmoeder werkt. Eén en ander klemt des te meer nu verzoeker zelf op heterdaad werd betrapt op zwartwerk. Verder kan alleen maar worden vastgesteld dat de revalidatie van zijn vader reeds werd opgestart op 23 april 2024, dus bijna 2 jaar voor de bestreden beslissing werd genomen, en verzoeker het klaarblijkelijk niet nodig heeft geacht om op grond van deze situatie en de beweerde afhankelijkheid van zijn vader ten aanzien van zijn persoon een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Al deze elementen in acht genomen, toont verzoeker op het eerste gezicht niet afdoende aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt.

De verwerende partij heeft toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 1, §2, 1° van diezelfde wet. Er wordt geen termijn voor vrijwillig vertrek verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat.

Verzoeker stelt hierover het volgende:

“Artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, waarvan de verwerende partij toepassing maakt om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn voor vrijwillig vertrek af te geven, is de omzetting van artikel 7.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 7 van die richtlijn is als volgt geformuleerd:

“1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) beklemtoont in zijn rechtspraak dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (HvJ 11 juni 2015, Zh en O ,C-554/13, pt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en er zelfs van kunnen

afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37).”

Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn vader en stelt dat hij erg begaan is met diens medische toestand, zodat hij absoluut niet beoogt om onder te duiken.

Verder verwijst hij naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet en betoogt:

“Voormelde bepaling bevat aldus een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Uit artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus dat bij het vaststellen van een risico op onderduiken op grond van de in deze bepaling weergegeven objectieve criteria, een individueel onderzoek dient plaats te vinden waarbij rekening wordt gehouden met alle omstandigheden eigen aan elk geval.

De voorbereidende werken verduidelijken ook dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden “met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).”

Hij beklemtoont verder:

“Zoals hoger aangegeven heeft het Hof van Justitie in zijn rechtspraak beklemtoond dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (HvJ 11 juni 2015, Zh en O, C- 554/13, pt 44). Uitzonderingen op een algemene regel dienen restrictief te worden toegepast.”

En

“In het terugkeerhandboek benadrukt de commissie nogmaals dat vrijwillige terugkeer één van de kerndoelstellingen van de Terugkeerrichtlijn is. Er wordt gepreciseerd dat automatismen moeten worden vermeden en elk geval individueel moet worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen. Generaliserende bepalingen doen de nuttige werking van artikel 7 teniet, met name de bevordering van vrijwillig vertrek (Commission recommendation (EU) 2017/2338 of 16 november 2017 establishing a common ‘return handbook’ to be used by member states’ competent authorities when carrying out return-related tasks, L 339/92, L 339/108-109, L 339/111).

Deze bestreden beslissing betreft de eerste keer dat verzoeker een bevel heeft opgelegd gekregen! Om voor de in de bestreden beslissingen zowel een bevel als een inreisverbod af te leveren, schendt verwerende partij haar proportionaliteitstoets!

Er is sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

De artikelen 74/14, §3, 1° en artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

Artikel 74/14, §3, 1°:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat [...].”

Artikel 1, §2,1°:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

[...]”

Het Grondwettelijk Hof heeft hierover in zijn arrest nr. 23/2021 van 25 februari 2021 het volgende geoordeeld:

“B.116.2. Krachtens artikel 3, punt 7), van de « Terugkeerrichtlijn » kan slechts « in een bepaald geval [...] gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria » worden besloten dat er een risico op onderduiken bestaat. Uit die bepaling kan niet worden afgeleid dat het risico op onderduiken, dat overigens in elk individueel geval dient te worden beoordeeld, op zich niet zou kunnen worden vastgesteld ten aanzien van één enkel criterium van de verschillende objectieve, in de wetgeving vastgelegde criteria.

B.117.3. Door een aantal objectieve gevallen vast te leggen waarin zou kunnen worden besloten dat er een risico bestaat dat de betrokken vreemdeling onderduikt, heeft de wetgever de voormelde bepalingen correct omgezet. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen betogen, gaan die bepalingen niet zo ver dat zij de lidstaten ertoe dwingen alle factoren te bepalen die kunnen leiden tot het besluit dat er in een individueel geval geen risico op onderduiken is. Het is ter uitvoering van haar verplichting om elk geval individueel te beoordelen dat de bevoegde overheid nagaat of het risico op onderduiken reëel is. Zoals in de in B.114.2 aangehaalde parlementaire voorbereiding wordt gepreciseerd, houdt de bevoegde overheid rekening met de omstandigheden van elk individueel geval, aangezien die « met name verbonden [kunnen] zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag » (Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 19).

In punt B.114.2 had het Grondwettelijk Hof het volgende gesteld:

“In de parlementaire voorbereiding wordt de nadruk gelegd op het feit dat « het risico op onderduiken actueel en reëel [zal] moeten zijn », waarbij het feit dat het risico op onderduiken reëel is, veronderstelt « dat het kan worden geverifieerd en dat de feiten die gebruikt worden om het risico vast te stellen op afdoende wijze worden vastgesteld » (ibid., p. 18). De in artikel 1, § 2, van de wet van 15 december 1980 opgesomde objectieve criteria stemmen overeen met feiten of handelwijzen « die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugnrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt » (ibid., pp. 18-19). Procedurele waarborgen zijn bedoeld om de discretionaire bevoegdheid te beperken waarover de administratieve overheid beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen. Aldus « wordt [erin] voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden 134 genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen » (ibid., p. 19). Insgelijks wordt in de parlementaire voorbereiding gepreciseerd dat « [het doel erin bestaat] te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn » (ibid.). « Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag » (ibid.).”

Verzoeker toont niet aan dat een risico op onderduiken -ter verantwoording van de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek- pas zou kunnen worden vastgesteld nadat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd mét een termijn voor vrijwillig vertrek. Wél moet bij het beoordelen van dit risico rekening worden gehouden met de omstandigheden van het individuele geval. Zoals het Grondwettelijk Hof vaststelde, kunnen dezelfde feiten in het ene geval wél en in het andere geval niet leiden tot een behoorlijk vastgesteld risico op onderduiken, bijvoorbeeld al naargelang het gezinsleven van betrokkene en zijn gedrag.

Verzoeker betwist niet dat hij, nadat zijn aanvraag om gezinshereniging werd afgewezen, geen beroep tegen de weigeringsbeslissing indiende en dat hij sedert eind oktober 2023 tot op heden geen enkele procedure

indiende om zijn verblijf te regulariseren. Hij kan dus redelijkerwijze niet betwisten dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Waar hij thans verwijst naar de gezondheidssituatie van zijn vader, moet worden herhaald dat verzoeker elke medewerking heeft geweigerd toen hij in het kader van het respecteren van het hoorrecht, werd bevestigd en dat hij deze informatie dus niet ter kennis heeft gebracht van de verwerende partij.

In het licht van de elementen die wél gekend waren bij de verwerende partij -met name de vaststelling dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag om gezinshereniging geen situatie van afhankelijkheid ten aanzien van de Belgische referentiepersoon had aangetoond, en het feit dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op zwartwerk en het feit dat hij weigerde zijn medewerking te verlenen toen hij werd gehoord- toont verzoeker niet aan dat het onwettig is, kennelijk onredelijk of disproportioneel, om *in casu* vast te stellen dat er een risico op onderduiken aanwezig is op grond van het criterium onder artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kon niet -zoals hiervoor al werd vastgesteld- weten van de gezondheidssituatie van verzoekers vader die volgens verzoeker elk risico op onderduiken zou uitsluiten, nog daargelaten de vraag of dit zou kunnen worden aangenomen. Waar verzoeker van oordeel is dat geen rekening is gehouden met het feit dat hij nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen en hij erop alludeert dat hem eerst een mogelijkheid tot vrijwillige terugkeer had moeten worden verleend, wijst de Raad erop dat hij meermaals in zijn verzoekschrift betoogt dat hij eerstdaags een nieuwe aanvraag zal indienen om zijn verblijf te regulariseren, zodat niet kan worden vastgesteld dat hij in die omstandigheden vrijwillig zou terugkeren binnen de hem verleende termijn. Een schending van artikel 74/14, §3, 1° en artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt op het eerste gezicht dat verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke wijze is gekomen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek, en evenmin dat daarbij het rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden.

De middelen hebben geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd besproken en zijn verder onontvankelijk voor zover ze geen concrete toelichting verstrekken met betrekking tot de opgeworpen schendingen van artikel 39/79 en 40bis van de Vreemdelingenwet.

4.2.3. Geen van de aangevoerde middelen is ernstig.

4.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS